

Život na houpačce

Paní Marie je 35 let. Během svého života prošla azylovým domem, životem bez domova i životem se závislým partnerem. S Komunitním centrem ZIP spolupracuje poslední čtyři roky, kdy začala bydlet na ubytovně. Společně s pracovníci za tu dobu již řešila hledání nového bydlení, těhotenství i zdravotní problémy.

„*Chci odsud!*“, řekla paní Marie, když se před 4 roky seznámila se sociální pracovnící. Paní Marie žila se dvěma syny na komerční ubytovně v Hradci Králové a za jeden pokoj platila 15.000,-. Sociální zařízení a kuchyňka byly společné pro celou ubytovnu. Po sestavení finančního rozpočtu si paní Marie začala šetřit 200,- měsíčně.

Dalším krokem bylo kontaktování majitelů bytů. Paní Marie při prvním telefonátu dostala záchvat smíchu a telefonát nedokončila. Se sociální pracovnící vyzkoušela několik cvičných rozhovorů, než si to vyzkoušela znovu sama. Tentokrát už telefon nepoložila, zjistila si, co potřebovala, ale byt nevyšel.

„*Jsem těhotná*“, informovala paní Marie pracovníci při jednom setkání. V tu chvíli se zároveň pracovníce dozvěděla, že je paní Marie v evidenci Orgánu sociálně právní ochrany dětí Trutnov. Hledání bydlení se zintenzivnilo, od 7. měsíce těhotenství už však šla tato zakázka stranou.

„*Nevěděla jsem, co bude. Měla jsem zdravotní problémy, s partnerem jsme se hádali, někdo mi ukradl našetřené peníze na bydlení a neměla jsem nikoho, kdo by pohlídal děti během doby, kdy budu v porodnici*“, vzpomíná na to paní Marie. Ve spolupráci se sociálním oddělením Fakultní nemocnice HK a OSPODem došlo k vytvoření plánu umístění dětí po dobu porodu do ZDVOPu. Tím ale paní Marie přišla o část sociálních dávek a bylo potřeba kontaktovat majitele ubytovny, aby nedošlo k ukončení bydlení. Po porodu si paní Marie opět vzala děti k sobě a začala nová vlna hledání bydlení, avšak bez většího úspěchu. „*Jako matka samoživitelka se třemi malými dětmi, na sociálních dávkách a žijící na ubytovně jsem nebyla pro majitele bytu zajímavá*“, říká dnes paní Marie. V té době také paní Marie s pomocí sociální pracovníce zajistila pro starší syny školku a začala procvičovat práci na počítači, čímž se postupně stávala soběstačnou při hledání bydlení.

„*Nevím, co mám dělat, jsem zase těhotná*“, oznámila paní Marie pracovníci. Na začátku těhotenství paní Marie řešila s pracovnící otázku, zda nejít na interrupci. Nakonec se rozhodla, že si dítě nechá. Těhotenství paní Marie bylo rizikové, spojené se zdravotními problémy a většinu času mohla jen ležet. I přes to se paní Marie snažila ještě aktivněji hledat nové bydlení, ale bez úspěchu a dcera se narodila opět do prostředí ubytovny. „*Po porodu jsem nemohla kojit, tak byla dcera na Sunaru, ale nepřibírala. Doktorka na tom neviděla nic divného, tak jsem jí na radu sociální pracovníce změnila. Nová lékařka zjistila, že dcera nemá dostatečně vyvinutý sací reflex a musela do nemocnice. V té době mi hodně pomohla sociální pracovníce, protože jsem nerozuměla tomu, co mi lékaři říkají a co píší do zpráv. Sociální pracovníce mi vše vysvětlila*.“ V té době došlo i k dvěma návštěvám exekutora a paní Marie nevěděla, kde jí hlava stojí. „*Paní Marie si musela určit, co je pro ni nejdůležitější, aby se ve všem zorientovala*“, popsala sociální pracovníce. „*Na prvním místě bylo zdraví dcery a zakoupení speciální lahvičky na krmení, na druhém místě bylo bydlení a poté placení školkovného a dluhy*.“ Po čase se rodina stabilizovala, což ocenila i pracovníce OSPODu.

„*Vyšel mi pronájem*“, volala jednoho dne paní Marie a začala řešit stěhování. Po dvou letech to byl nádherný výsledek. Paní Marie se musela potýkat s nepružným sociálním systémem, kdy jí byly pozastaveny sociální dávky, kvůli přepočítávání nájemného. Ona všechny své finanční prostředky vložila do kauce a nájemného. Zde zafungovala opět spolupráce s OSPODem. Paní Marie dostala hygienický i potravinový balíček z krizového fondu OSPODu. S pracovnící KC ZIP vyřídila sociální dávky, doplacení nájemného na komerční ubytovně a poukaz na sociální

šatník pro děti. Rodina se po 2 měsících přísné finanční rozvahy stabilizovala a získala nájem na celý rok s možností prodloužení.

„*Mám rakovinu!*“, slyšela pracovnice od paní Marie, která začala řešit zanedbané lékařské prohlídky. Paní Marie začala propadat strachu ze smrti, o děti a z budoucnosti. Pracovnice KC ZIP fungovala jako podpora a “překladač” zpráv od lékařů, aby jim paní Marie rozuměla. S paní Marií sociální pracovnice prošla všechny informace o nemoci, navštívily praktického lékaře, operátora a anesteziologa. Paní Marie podstoupila operaci, která dopadla dobře.

„*Musím se stěhovat*“, sdělila paní Marie sociální pracovníci při poslední návštěvě. Majitel bytu se rozhodl byt předat svému synovi....

